

Ki tudja merre, merre visz a végzet... A Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt. által finanszírozott Határtalanul program keretén belül május 15-től 17-ig a Szent Imre Katolikus Általános Iskola és Óvoda 34 tanulója négy pedagógussal Erdélybe utazhatott.

Rengeteg szép helyen jártunk és sok élménnyel gazdagodtunk mindannyian. Nagyváradon nagyon megfogott minket a székesegyház. Itt őrzik Szent László koponyacsontjának egy darabját, amit egy ún. hermában tartanak. Ez a mellszobrot formázó tartó könnyen összetéveszthető a győri Szent László ereklyetartóval. A kommunizmus idején ezt és a templomkertben található Szent László-szobrot is rejtegetniük kellett a váradiaknak, hogy Ceausescu ne „lássa” meg. A szobrot úgy rejtették el a kíváncsi tekintetek elől, hogy a főbejáratot eltakarták egy faajtóval, így a mai napig oldalról van a bejárata a székesegyháznak.

Szép volt Kolozsváron, Tordán, Torockón, Nagyenyeden, és különösen felemelő érzés volt, hogy Gyulafehérváron pont deket harangoztak, amikor Hunyadi János sírjánál megálltunk.

Déván átadtuk az iskolánkban gyűjtött írószer- és egyéb adományokat, és bepillantást nyertünk a Böjte Csaba atya által létrehozott Szent Ferenc Alapítvány gyermekotthonának életébe. Itt és az aradi vesztőhelyen, mikor a Himnusz, Székelyhimnusz énekeltük, és elhelyeztük iskolánk koszorúját, bizony sokunknak könny szökött a szemébe.

A Trianoni békediktátum kényszerű aláírása veszteséget okozott hazában, területben, családokban. Reméljük, hogy a gyerekek jól a szívükbe vésik ezeket az emlékeket, és majd igyekeznek múltunk sebeit gyógyítani életük folyamán. „Mert a haza, Te magad vagy.”

